

D O M

afsagt den 12. juni 2001 af Vestre Landsrets K. afdeling
(dommerne Lars E. Andersen, Eva Staal og Dorte Petersen
(kst.))

i 1. instanssag B-1779-00

K [REDACTED]

(advokat Finn Andersen, Esbjerg)

mod

Patientskadeankenævnet

(Kammeradvokaten ved advokat Kirstine Emborg Bünemann, København).

Under denne sag, der er anlagt den 1. august 2000, har sagsøgeren, K [REDACTED] påstået sagsøgte, Patientskadeankenævnet, dømt til at anerkende, principalt at den skade, der overgik sagsøgeren den 29. oktober 1998 på S [REDACTED] [REDACTED] er omfattet af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1, subsidiært af patientforsikringslovens § 3, stk. 2, således at der er tale om en i henhold til patientforsikringsloven dækningsberettiget skade.

Sagsøgte har påstået frifindelse.

Det er oplyst, at sagsøgeren blev indlagt på Øre-Næse-Halsafdelingen på S [REDACTED] den 29. oktober 1998, kl. 8.00, fordi hun skulle have fjernet en cyste på halsen. Hun skulle inden operationen have taget blodprøver i laboratoriet. Under blodprøvetagningen blev hun utilpas, og da blodprøvetagningen var afsluttet, blev hun af laboranten fulgt udenfor. Efter at laboranten igen var gået ind, besvimele sagsøgeren og beskadigede kæbe og tænder. Sagsøgeren anmeldte den 17. november 1998 skaden til Patientforsikringen. Af anmeldelsen fremgår:

".....

Hvorledes indtraf skaden?

Skaden indtraf på den måde, at jeg pludselig blev meget dårlig under den sidste blodprøvetagning. Laboranten førte mig i et jerngreb fra laboratoriet og mod udgang D og videre ud i laborantgården. Jeg blev her af laboranten efterladt i fuldstændig uklar og særdeles hjælpeløs tilstand, hvor jeg herefter mistede bevidstheden og styrtede direkte ned i asfalten fra stående stilling.

(Jeg nåede ikke at bruge mine reflekser, men havde hele min vægt bag faldet).

Hvori består skaden?

Skaden bestod i at jeg fik et kompliceret kæbebrud med mange knuste tænder og en del ødelagte tandrødder (3 af tandrødderne var så ødelagte at de blev trukket ud da jeg blev opereret den efterfølgende dag), foruden en rift i det venstre øre, hvor det blødte i 3 døgn).

.....

Har De på nuværende tidspunkt fysiske gener efter patientskaden, der ikke er en følge af den lidelse, De oprindeligt blev behandlet for?

X Ja Nej Hvis ja, beskriv hvilke? _____

Kæbebrud (skal have flydende kost i 6 uger), har tandsmerter, smerter i underkæben, smerter ved tandrødder, kan ikke tåle kulde. Har ligeledes ondt i den venstre halvdel af ansigtet p.g.a. styrtet.

.....

Har De i øvrigt haft udgifter som følge af patientskaden?

X Ja Nej Hvis ja, angiv beløb.Kr.: _____

Det er udgifter til smertestillende medicin og transportudgifter. Skal til kontrol 1 gang om ugen på tandklinikken på E XXXXXXXXXXXX

(Tandskaderne er så omfattende, at udgifterne ikke er kortlagt).

....."

Af redegørelse af 17. november 1998 udarbejdet af ledende laborant K [REDACTED], C [REDACTED], fremgår:

Redegørelse vedr. K [REDACTED] (KMR).

Torsdag den 29. oktober kom KMR til blodprøvetagning på laboratoriet på S [REDACTED]. Hvis det har nogen betydning, er det korrekt, at blodprøvepladsen, hvor KMR fik taget blodprøve, ikke har nogen egentlig armstøtte, da det er en ekstra prøvetagningsplads, som kun bruges ved spidsbelastning om torsdagen. Blodprøvetagningen på KMR forløb fuldstændig komplikationsfri, da KMR har meget tydelige og kraftige vener, og hele prøvetagningen tog under et minut.

Ved det sidste glas (nr. 3), bemærkede laboranten, at KMR blev lidt bleg, og spurgte hende så, om hun blev dårlig, hvortil hun svarede ja, og laboranten bad hende trække vejret dybt et par gange, da prøvetagningen ville være fuldført i løbet af få sekunder.

Efter endt prøvetagning spurgte laboranten KMR, om hun ville ned at ligge, hvortil KMR svarede, at hun hellere ville have frisk luft. Herefter rejste hun sig, og begyndte at gå mod udgangen. Laboranten fulgte efter, men der var ingen fysisk kontakt imellem dem, da KMR selv gik foran.

Ude på fortovet sagde KMR, at hun nu havde det bedre, og at laboranten godt kunne gå ind og fortsætte med sit arbejde. Laboranten forlod herefter KMR.

Dette forløb er, som det er beskrevet at laboranten, der tog blodprøve på KMR, og kan yderligere bekræftes at en anden laborant, der var tilstede i prøvetagningsrummet, for så vidt gælder forløbet, indtil KMR forlader prøvetagningsrummet."

Sagsøgeren indsendte den 14. december 1998 en supplerende anmeldelse til Patientforsikringen, hvori hun blandt andet oplyste:

".....

Hvorledes indtraf skaden?

Skaden indtraf på den måde, at jeg pludselig blev meget dårlig under den sidste blodprøvetagning. La-

boranten bemærkede at jeg blev bleg og valgte derpå dels af føre mig og dels at støtte mig ud i laborantgården. Inden hun lukkede døren (til indgang D) sagde hun, at jeg kunne komme ind igen, når jeg havde fået det bedre. Jeg styrtede derpå med hagen ned i asfalten.

.....

NB! Jeg havde ingen forhåndskendskab til laborantafdelingen eller laborantgården på S [REDACTED] [REDACTED]. Jeg kom med elevator fra øre-næse-halsafdelingen og skulle tilbage med elevator igen, for at snakke med narkoselægen."

I brev af 29. marts 1999 fra sagsøgerens advokat til Patientforsikringen hedder det blandt andet:

".....

Det kan konstateres, at min klient erindrer handelsesforløbet anderledes end laboranten, der forestod blodprøveudtagningen og efterfølgende fulgte min klient til laborantgården. Det er imidlertid min opfattelse, at forskellighederne i forklaringerne ikke har afgørende betydning for bedømmelsen af, hvorvidt de skader, som min klient pådrog sig ved ulykken, er omfattet af patientforsikringsloven.

Det kan således som ubestridt lægges til grund, at laboranten var opmærksom på, at min klient blev dårlig, og at laboranten tilkendegav, at min klient som følge deraf skulle have frisk luft, hvorefter min klient af laboranten blev fulgt til laborantgården. Under vejs åbnede laboranten 2 døre for min klient, der i øvrigt var uvidende om laborantgårdens beliggenhed, idet hun inden blodprøveudtagningen via indgang C, jfr. vedlagte kortoversigt, var kommet fra øre-, næse- halsafdelingen, hvortil hun også skulle komme tilbage efter blodprøveudtagningen.

I laborantgården blev min klient efterladt i stående stilling og stadig uklar, idet laboranten efter min klients erindring tilkendegav, at hun kunne komme ind påny, når hun var blevet frisk. Efter at laboranten havde forladt min klient i gården, besvimele hun og slog kæbepartiet mod asfalten med betydelige skader på kæbeparti og tandsæt.

Det er i forbindelse med blodprøveudtagning meget almindeligt, at der forekommer en vasovagal reaktion, hvilket den blodprøveudtagende laborant også

helt klart har været opmærksom på i det konkrete tilfælde. Der er derfor ingen tvivl om, at en "erfaren laborant" ikke under de således foreliggende omstændigheder ville have efterladt min klient alene i patientgården i stående stilling, hvilket uvægerligt ville indebære en betydelig risiko for personskade, hvis min klient besvime, og som det beklageligvis blev tilfældet.

Det er således min absolutte opfattelse, at forholdet klart må være omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 i lov om patientforsikring.

....."

Det fremgår endvidere af advokatens brev, at sagsøgerens erstatningskrav er på godt 94.000 kr., og heraf er udgiften til tandlægebehandling godt 86.000 kr.

Patientforsikringen traf den 5. august 1999 følgende afgørelse:

".....

Patientforsikringen har fundet, at K [redacted] ikke er berettiget til erstatning efter lov om patientforsikring.

Afgørelsen er truffet i henhold til lovens § 3, stk. 2.

....."

Denne afgørelse blev indbragt for Patientskadeankenævnet, der den 22. maj 2000 traf følgende afgørelse:

"Ved Patientforsikringens afgørelse af 5. august 1999 (j.nr. 98-2167) blev der meddelt Deres klient K [redacted] afslag på erstatning efter lov om patientforsikring vedrørende hendes uheld på S [redacted] [redacted] den 29. oktober 1998. De har påklaget afgørelsen ved brev af 13. september 1999.

Patientskadeankenævnet har indhentet en udtalelse fra Patientforsikringen og tilsendt Dem en kopi heraf samt modtaget sagens akter. Ved brev af 10. november 1999 har De fremsat yderligere bemærkninger til sagen. Deres klage har herefter været behandlet på et møde i Patientskadeankenævnet den 13. april 2000, hvor nævnet traf følgende

A F G Ø R E L S E

Patientforsikringens afgørelse af 5. august 1999 tiltrædes.

Denne afgørelse kan indbringes for landsretten inden seks måneder efter, at afgørelsen er meddelt. Landsretten kan stadfæste, ophæve eller ændre afgørelsen.

Begrundelse for afgørelsen:

De har i Deres klage anført, at det er Deres opfattelse, at forholdet skal bedømmes efter patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1. De har subsidiært gjort gældende, at der foreligger et sædvanligt culpaansvar, således at K [REDACTED] har krav på erstatning efter patientforsikringslovens § 3, stk. 2.

I henhold til lov om patientforsikring § 2, stk. 1, nr. 1, kan erstatning ydes, hvis en erfaren specialist på det pågældende område under de i øvrigt givne forhold ville have handlet anderledes ved undersøgelse, behandling eller lignende, hvorved skaden med overvejende sandsynlighed ville være undgået.

I henhold til lov om patientforsikring § 3, stk. 2, kan der alene ydes erstatning, hvis sygehuset har pådraget sig et erstatningsansvar efter almindelige erstatningsretlige regler. Bestemmelsen indebærer således, at årsagen til uheldet skyldes fejl eller forsømmelse (uagtsomhed) fra sygehusets side.

Patientskadeankenævnet finder, at K [REDACTED] [REDACTED] tilskadekomst ikke er sket i direkte forbindelse med selve blodprøvetagningen, og at forholdet derfor ikke er omfattet af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1.

Videre finder nævnet, at der ikke under de konkrete omstændigheder var grundlag for at holde opsyn med K [REDACTED], og at hendes tilskadekomst ikke kan henføres til en sådan fejl eller forsømmelse fra sygehusets side, at der er grundlag for at pålægge S [REDACTED] et erstatningsansvar efter de almindelige erstatningsretlige regler, jf. patientforsikringslovens § 3, stk. 2.

Nævnet har lagt vægt på forløbet under og efter blodprøvetagningen, herunder navnlig at K [REDACTED] [REDACTED] afslog tilbudet om at ligge ned og selvstændigt tog initiativ til at gå uden for, og at la-

boranten fulgte efter hende. Nævnet har også lagt vægt på K[redacted] tilkendegivelse om, at hun herefter havde det bedre, og at laboranten godt kunne gå ind igen.

Det er på dette grundlag nævnets opfattelse, at K[redacted] tilskadekomst ikke herefter kan anses for at have en sådan tilknytning til selve blodprøvetagningen, at forholdet kan anses for omfattet af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1.

Videre er det nævnets opfattelse, at der ikke er grundlag for at fastslå, at K[redacted] tilstand burde have givet anledning til at iværksætte tilsyn eller andre foranstaltninger. Nævnet bemærker, at det forhold at K[redacted] var indlagt med henblik på fjernelse af en cyste på halsen, ikke som anført af Dem skulle give laboranten særlig anledning til at være på vagt.

Betingelserne for at yde erstatning efter lov om patientforsikring er således ikke opfyldt, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 1, og § 3, stk. 2.

Sagsfremstilling:

K[redacted] fik den 29. oktober 1998 taget blodprøver på S[redacted], hvor hun var indlagt for at få fjernet en cyste på halsen.

Ifølge redegørelse fra ledende laborant på S[redacted], K[redacted], varede selve blodprøvetagningen under ét minut og forløb fuldstændigt komplikationsfrit, da K[redacted] har meget tydelige og kraftige vener. Få sekunder før prøvetagningen var fuldført, bemærkede laboranten, at K[redacted] blev lidt bleg. laboranten spurgte derfor, om hun blev dårlig, hvortil K[redacted] svarede ja, og laboranten bad hende trække vejret dybt et par gange.

Efter at blodprøvetagningen var fuldført, spurgte laboranten K[redacted], om hun ville ligge ned. K[redacted] meddelte imidlertid, at hun hellere ville have frist luft. Herefter rejste hun sig og begyndte at gå mod udgangen, og laboranten fulgte efter. Ude på fortovet sagde K[redacted], at hun nu havde det bedre, og at laboranten godt kunne gå ind og fortsætte sit arbejde.

Efterfølgende blev K[redacted] dårlig og faldt. Ved faldet pådrog hun sig brud på kæben og

fik flere tænder ødelagt. Hun blev samme dag indlagt på E [REDACTED] hvor man fjernede de løse tandstykker og forsøgte at sætte et brud på kæben på plads. Ved et indgreb den 30. oktober 1998 fjernede man tre beskadigede tænder og foretog rodbehandling af to tænder samt satte kæbebruddet på plads med plade og skruer."

Sagsøgeren har forklaret, at hun ved indlæggelsen først var til samtale med en kirurg på Øre-Næse-Halsafdelingen, hvor operationen skulle foretages. Hun skulle derefter have taget blodprøver på laboratoriet. En sygeplejerske viste hende vej. Da hun kom til laboratoriet, afleverede hun den blanket, hun havde fået med fra afdelingen, satte sig i venteværelset, og blev ret hurtigt kaldt ind. I rummet, hvor blodprøverne skulle tages, var der to laboranter, men ikke andre patienter end hende. Hun blev placeret i en stol uden armlæn, hvor hun sad dårligt. Hun havde ingen støtte til armen, men støttede fingrene på et bord foran. Blodprøven blev taget i venen i højre arm, på indersiden ved albueleddet. Laboranten nævnte på et tidspunkt, at blodet løb dårligt. Hun følte sig umiddelbart derefter dårligt tilpas. Det sortnede for hendes øjne, og hun følte, at hun var ved at besvime. På det tidspunkt var blodprøvetagningen næsten færdig. Laboranten sagde noget, som hun ikke forstod. Hun kan ikke huske, hvad det var, men det er muligt, at hun fik tilbud om at komme til at ligge ned. Laboranten sagde, at hun skulle trække vejret to gange. Hun fik det værre, rejste sig op og tog sit overtøj. Hun gik to skridt, hvorefter der blev grebet fat i hende bagfra formentlig af den laborant, der havde taget blodprøven. Hun blev herefter ført ud, skulder mod skulder med laboranten, og med laborantens arm hårdt omkring den anden skulder. Hun blev ført ud af laboratoriet og husker, at hun gik hen ad en gang. Hun har efterfølgende konstateret, at de må være gået igennem to døre på gangen og en yderdør til en gård, der egentlig er parkeringsplads for ambulancer. Da de kom udenfor, husker hun, at hun mærkede luft i ansigtet. Hun åbnede øjnene, som havde været lukkede, mens de gik, og hun husker, at hun så morgenlys og et rødt skær, og hun så en hånd på sin skulder. Laboranten sagde, at hun skulle trække vejret dybt, og at hun var ved at få kulør i ansigtet. Laboranten gik herefter ind, idet hun sagde, at hun kunne komme ind igen, når hun fik det bedre. Det sidste, hun husker, er lyden, da døren smækkede i. Hun følte en indre var-

me, der bredte sig, og hun fik det værre, hun så lysglimt. Hendes læge har efterfølgende fortalt hende, at der har været tale om blodtryksfald i hjernen efter en karudvidelse, og at kroppen i den situation reagerer ved at lægge sig ned, og man besvimer. Gården er en asfaltbelagt plads. Der var ikke noget at støtte sig til eller sidde på. Hun ved ikke, hvorfor laboranten sagde, hun skulle komme ind igen. Hun var færdig på laboratoriet, og skulle tilbage til 1. sal, hvor hun skulle tale med narkoselægen. Skaderne, hun pådrog sig, var tre brud på kæben, 18 mistede tænder og resten af tænderne blev løse.

K[REDACTED] har forklaret, at hun blev uddannet laborant i 1967, og hun har arbejdet som laborant siden. Hun er nu autoriseret bioanalytiker. Hun udtager blodprøver hver dag. Hvis hun er i laboratoriet en hel dag, udtager hun ca. 40 prøver og ellers mindst 15 prøver. Det er forskelligt, hvor lang tid en prøvetagning varer, men generelt går det hurtigt. Det var hende, der udtog blodprøve på sagsøgeren, den dag hun kom til skade. Det fremgik af papirerne, at der skulle tages tre prøver. Patienten blev placeret på en stol uden armlæn. Dette er ikke usædvanligt om torsdagen, for da er der, foruden de sædvanlige opgaver, diabetes ambulatorium, og der er brug for ekstra stole. Patienten støttede armen let på en bordplade. Hun var nem at stikke, men ved det sidste af de tre glas løb blodet langsomt, og hun blev bleg. Hun spurgte patienten, om hun ville ligge ned, men patienten ville hellere have frisk luft. Prøvetagningen var afsluttet, og patienten rejste sig, tog sit overtøj og gik mod døren. Vidnet fulgte med, idet hun ville følge patienten ud og derefter kalde den næste ind. Patienten åbnede døren fra prøvetagningsrummet til en lille mellemgang på ca. 2 meter, hvorefter vidnet, der skulle vise vej, åbnede døren til en gang, der førte til yderdøren, indgang D, som vidnet også åbnede. Der er en afstand på maksimalt 3 meter fra døren til laboratoriet hen til indgang D. Patienten kom fra Øre-Næse-Hals-afdelingen, der er beliggende på 1. sal og skulle tilbage dertil. Det kan man også komme ved at gå ud og hen til trappen, der fører til indgang C. Da patienten gerne ville have luft, viste hun hende til yderdøren. Der var på intet tidspunkt nogen fysisk kontakt mellem dem, og hun kan med sikkerhed afvise at have haft armen om patientens skulder. Patienten så ikke længere ud til at være dårlig. Hun havde fået

kulør i ansigtet igen, og hun havde åbne øjne. Vidnet overvejede ikke at blive hos patienten. Hun har ikke sagt, at patienten skulle komme ind igen, når hun fik det bedre, for der var ikke mere patienten skulle på laboratoriet. Patienten tilkendegav, at hun havde det bedre, og at vidnet godt kunne gå ind igen og fortsætte med sit arbejde, hvilket hun gjorde. Hun husker ikke præcist, hvordan patienten formulerede sig. Hun mener ikke, at hun selv var udenfor. Døren fører ud til en asfaltbelagt parkeringsplads. Hun har aldrig før været ude for, at en patient er besvimmel efter at have fået taget blodprøve. Det sker af og til, men ikke ofte, at patienter bliver utilpasse. De får så tilbud om at komme til at ligge ned, men hun har kun været ude for, at patienter har taget imod et sådan tilbud omkring 10 gange. Hun har ikke lært, hvorledes man skal forholde sig, hvis en patient bliver dårlig, og hun ved ikke, hvorfor man tilbyder patienterne at ligge ned. Hun og hendes kollega K[REDACTED] har givet ledende laborant K[REDACTED] de oplysninger, der ligger til grund for den udarbejdede redegørelse af 17. november 1998.

K[REDACTED] har forklaret, at hun blev uddannet som bioanalytiker i 1995 og har arbejdet som sådan siden. Hun havde en anden patient i samme lokale den dag K[REDACTED] tog blodprøve på sagsøgeren. Hun hørte K[REDACTED] spørge sin patient, om hun blev dårlig, hvilket patienten svarede ja til. K[REDACTED] sagde, at de snart var færdige, og at patienten skulle trække vejret dybt. Patienten blev spurgt, om hun ville ligge ned, men hun ville hellere have noget frisk luft. Hun tog sin jakke på og gik ud. K[REDACTED] gik bag hende, uden at der var fysisk kontakt mellem dem. Hun husker ikke, hvor længe K[REDACTED] var væk. Hun har én gang siden været ude for, at en patient er besvimmel i venteværelset efter at have fået taget blodprøve. Det sker jævnligt, at patienterne bliver lidt dårlige, og der er af og til nogen, der tager imod tilbudet om at ligge på brikken.

Sagsøgeren har til støtte for sin principale påstand gjort gældende, at sagen skal afgøres efter specialistmålestoksbestemmelsen i patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1. Sagsøgeren fik det dårligt under blodprøvetagningen, og laboranten burde derfor have handlet på en sådan måde, at sagsøgeren

ikke risikerede at komme til skade. Det må antages, at en erfaren laborant ville have sikret sig, at sagsøgeren var kommet sig over utilpasheden, før laboranten forlod patienten.

Til støtte for den subsidiære påstand gøres det gældende, at der er tale om et ulykkestilfælde, og ulykken skete på grund af uagtsomhed fra K [redacted] side, idet hun efterlod sagsøgeren, der havde det dårligt, alene på den asfaltbelagte parkeringsplads. K [redacted] var opmærksom på sagsøgerens tilstand, men hun handlede ikke derefter. K [redacted] burde have indset, at sagsøgeren kunne risikere at besvime og dermed pådrage sig alvorlige skader.

Sagsøgte har til støtte for sin påstand gjort gældende, at situationen ikke er omfattet af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1. Bestemmelsen omfatter kun undersøgelse, behandling eller lignende. Den egentlige behandlingssituation, nemlig blodprøvetagningen, var afsluttet, da skaden skete. Skaden kan ikke betegnes som en komplikation. Blodprøvetagning er et hurtigt indgreb, og som følge heraf lægges der hurtigt afstand til indgrebet både tidsmæssigt og fysisk. Sagsøgeren afslog Karin Petersens tilbud om hvile og afsluttede således selv behandlingen. Det har derfor ingen mening at anvende en specialistmålestok. Sagsøgte har i øvrigt ikke bevist, at en erfaren specialist på området ville have handlet anderledes, end K [redacted] gjorde.

Sagsøgte har heller ikke bevist, at sygehuset har pådraget sig et ansvar efter lovens § 3, stk. 2. K [redacted] forklaring om det passerende må lægges til grund, da der er meget, sagsøgeren ikke kan huske på grund af besvimelsen. K [redacted] har optrådt så samvittighedsfuldt og omsorgsfuldt, som situationen gav anledning til. Sagsøgeren afslog tilbudet om at ligge ned, og K [redacted] havde ikke ret eller anledning til at tilbageholde hende. Sagsøgeren ønskede frisk luft, rejste sig, tog jakke på og gik selv ud. Hvis det havde været nødvendigt at støtte hende, var hun ikke kommet ud. K [redacted] havde ingen grund til at blive uden for. Sagsøgeren havde fået farve i kinderne og sagde, at K [redacted] kunne gå ind igen. Der var intet i de konkrete omstændigheder, der gav anledning til særlige foranstaltninger. Selv om man skulle

mene, at der var tale om et fejlskøn fra laborantens side, kan dette fejlskøn ikke pådrage erstatningsansvar.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Det må efter bevisførelsen lægges til grund, at sagsøgeren under blodprøvetagningen fik det dårligt, hvilket laboranten K [redacted] bemærkede. K [redacted] spurgte sagsøgeren, om hun ville ned at ligge, men det ville sagsøgeren ikke. I stedet fulgte K [redacted] sagsøgeren til indgang D, således at sagsøgeren kunne trække frisk luft. Det er ikke godtgjort, at K [redacted] førte eller støttede sagsøgeren hen mod udgangsdøren. Sagsøgeren har forklaret, at hun stadig havde det dårligt, da hun kom udenfor, hvorimod laboranten har forklaret, at sagsøgeren så ud til at have fået det bedre, og derfor forlod hun sagsøgeren og gik tilbage til laboratoriet. Det må antages, at sagsøgeren umiddelbart herefter besvimele og faldt med alvorlige skader til følge.

Landsdommerne Lars E. Andersen og Dorthe Petersen udtaler herefter:

Blodprøvetagningen må anses som en undersøgelse, som er omfattet af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og som anført var det under blodprøvetagningen, at sagsøgeren fik det dårligt, hvilket medførte, at hun i forlængelse heraf besvimele. Vi finder under disse omstændigheder, at ansvarsspørgsmålet skal bedømmes efter lovens § 2, stk. 1, nr. 1. K [redacted] har forklaret, at hun i de godt 30 år, som hun har arbejdet som laborant, ikke tidligere har været ude for, at en patient besvimele efter en blodprøvetagning, og K [redacted] har forklaret, at hun kun har været ude for et tilfælde. I øvrigt er der ikke forelagt landsretten oplysninger fra lægesagkyndig side til belysning af, om en erfaren specialist - som anført i lovens § 2, stk. 1, nr. 1 - under de givne forhold ville have handlet anderledes end K [redacted]. Vi finder derfor ikke, at sagsøgeren har godtgjort, at betingelserne for at yde erstatning er opfyldt og stemmer således for at tage sagsøgtes påstand om frifindelse til følge.

Landsdommer Eva Staal udtaler:

Sagsøgeren fik det dårligt under blodprøvetagningen, og jeg er enig i, at ansvarsspørgsmålet skal bedømmes efter lovens § 2, stk. 1, nr. 1. Selv om der ikke er oplysninger fra lægesagkyndig side, der kan belyse, hvordan en erfaren laborant burde have handlet under de givne forhold, mener jeg, at det er så indlysende, at en erfaren laborant ikke ville have forladt en patient, der lige havde haft et ildebefindende efter en blodprøvetagning stående alene uden noget at støtte sig til på et asfalt- eller cementbelagt underlag, at der er grundlag for at statuere, at skaden er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1. Jeg stemmer derfor for at tage sagsøgerens principale påstand til følge.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Sagsøgte, Patientskadeankenævnet, frifindes.

Sagsøgeren, K [REDACTED] skal betale 14.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgte.

De idømte sagsomkostninger skal betales inden 14 dage.

Lars E. Andersen

Eva Staal

Dorthe Petersen

(kst.)

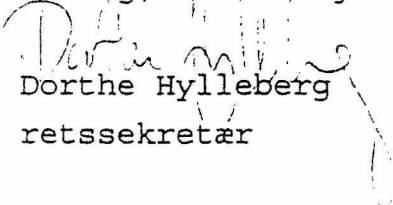
cfr.

Uden betaling.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,

Viborg, den 12. juni 2001

Dorthe Hyllberg

retssekretær